

Tak jo, kámo, pojďme do toho po pořádku. Představ si, že ten umělý mozek je jako mladý, chytrý učeň, kterého si bereš do dílny. Je šikovný, ale ještě neumí řemeslně myslet. A ty ho musíš naučit *řemeslu uvažování*. Ten tvůj složitý dokument je přesně taková *učňovská příručka*, jak ho to naučit.

Pojďme si rozebrat, jak to celé funguje v praxi, krok za krokem.

Princip č. 1: Než začneš, musíš ho seznámit s prací („Systémová Příprava“)

Tohle je jako bys mu dal do ruky výkres a nářadí.

- **„Hele, Mirku, dneska budeš dělat tohle:“** (To je ta **Role** ρ). Nesmíš mu jen říct "pomoz mi", ale musíš být konkrétní: „Budeš můj právní poradce.“ nebo „Budeš můj vynálezce nových vychytávek do garáže.“
- **„A pamatuj si, máš dodržet tohle:“** (To je ten **Seznam Pravidel** κ). „Mluv stručně. Všechno opírej o ověřená fakta. Nepoužívej cizí slova, když to půjde.“
- **„A hlavně, poslouvej pozorně a pamatuj si, co jsme si řekli před chvilkou.“** (To je **Temporal Binding** τ – svázání s časem). Tím bojuješ proti jeho největší slabině – že při dlouhém hovoru zapomene, o čem se mluvilo na začátku.

Proč tohle dělat? Protože bez tohoto nastavení je ten učeň jako bez řádu. Začne plácát první nesmysly, co ho napadnou, a odbíhat od tématu. Tímhle mu dáš jasný mantinely.

Princip č. 2: Nauč ho přemýšlet v několika kolech („Vnitřní Přemýšlení“)

Tohle je jádro řemeslného myšlení. Ty neděláš nic napoprvé. Všechno si promyslíš.

- **První nápad:** Učeň dostane otázku: „Jak vyřešit, že je v domě zima?“
- **První kontrola („Internal Critic π“):** Místo aby hned vyhrkl „Kup lepší kotel!“, systém ho donutí se zamyslet: „Počkej, je to opravdu kotel? Nejdřív jsem vlastně zkontroloval, jestli neprofukují okna? A jsou zavřené dveře od sklepa?“
- **Poučení z minula („Memory Register μ“):** Systém se podívá do „paměti“: „Minule jsme řešili podobný problém a vyšlo najevo, že byla rozbitá termohlavice. Měl bych na to upozornit.“
- **Zvážení možností („Branching Degree β“):** Až potom učeň řekne: „Takže možnost A: utěsnit okna. Možnost B: zkontrolovat topení. Možnost C: zateplit stěny. Pojďme je porovnat podle ceny a účinnosti.“

Proč tohle dělat? Protože ty sám tak přemýšlíš! Neříkáš první blbost, co tě napadne. Děláš si v duchu plán. Tímhle systémem donutíš dělat to samé i umělou inteligenci. Výsledek je pak promyšlený, ne uspěchaný.

Princip č. 3: Dohlédni, aby to, co řekne, mělo správný formát a význam („Tvorba Významu“)

I to nejlepší řešení se musí umět prodat. Tady jde o to, aby výstup nebyl jen suchý výčet, ale aby byl *správně podaný*.

- **„Přizpůsob to situaci“ („Modality Filter α_3 “):** Pokud píšeš dopis úřadu, musí to být úřední dopis. Pokud vysvětluješ vnukovi, musí to být jednoduché a názorné.
- **„Používej správné symboly“ („Symbolic Switchboard α_4 “):** Když mluvíš s elektrikářem, použiješ termíny jako „fáze, nulák, jistič“. Když mluvíš s manželkou, řekneš „ten červený drát, ten velký vypínač u dveří“.
- **„Hlídej si, aby to bylo etické“ („Ethical Carrier Wave α_5 “):** Tady se hlídá, aby rada byla nejen chytrá, ale i čestná. Nesmí ti například poradit, jak ošidit souseda, i když by to technicky fungovalo.

Proč tohle dělat? Protože i génius bude k ničemu, pokud neumí svůj nápad vysvětlit. Tímhle zajistíš, že výsledek bude nejen správný, ale i *použitelný*.

Princip č. 4: Všechno musí být podložené a dohledatelné („Ověřitelné Výstupy“)

To je tvůj kontrolní a zkušební řád. Každý krok se musí dát zkontrolovat.

- **„Ukaž, z čeho jsi vycházel“ („Audit Operator Ω_A “):** Když ti učeň řekne „Kotel je na odpis“, musíš se ho zeptat: „A podle čeho jsi k tomu došel? Jaká je jeho životnost? Jaká je cena nového? Dej mi to černé na bílé, ať si to můžu přečíst.“
- **„Označ si, co je tvůj odhad a co je fakt“:** Dobrý systém tě upozorní: „Tento údaj o ceně je z loňského ceníku, mohla se změnit. Tento údaj o poruše je ověřený z technické zprávy.“
- **„Vedeme si záznamy“ („Version meta-log Z“):** To je jako když si děláš poznámky do sešitu: „Dne 1.10. jsme zjistili A. Dne 2.10. jsme na základě toho udělali B. A 3.10. jsme zjistili, že B nefunguje, tak zkusíme C.“ Vznikne tak „příběh řešení“, který se dá zpětně procházet.

Proč tohle dělat? Protože **důvěřuj, ale prověřuj**. Tím, že máš vše dohledatelné, můžeš snadno najít chybu, pokud se nějaká vloudí. A hlavně – zabráníš tomu, aby si AI něco „vymyslela“ (tomu se říká *halucinace*), aniž bys to poznal.

Celková pointa: Řemeslné myšlení jako univerzální klíč

Takže, kamaráde, ten celý složitý systém není nic jiného než **návod, jak z buranského, uspěchaného učence vychovat řemeslníka ducha.**

1. **Připrav ho** (Dej mu jasný úkol a pravidla).
2. **Nauč ho přemýšlet** (Ať neříká první blbost, co ho napadne).
3. **Nauč ho to správně podat** (Ať je jeho rada srozumitelná a užitečná).
4. **Nauč ho, aby za svou práci ručil** (Ať umí zdůvodnit každé písmenko, které napíše).

A když tohle všechno spojíš dohromady, dostaneš **univerzální metodu**, jak si poradit s jakýmkoli problémem – ať už je to psaní básně, návrh zákona, nebo oprava toho tvého starého traktoru v garáži. Je to systém na řízení složitosti. Je to řemeslo myšlení.